

RIA VAN DER VEN-RIJKEN

Pijnlijk verleden

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Met een kleur van opwinding liet Brenda Landman haar laatste gasten uit.

‘Bedankt voor uw belangstelling,’ zei ze met een glimlach, en ze deed de deur pas dicht toen de gasten uit het zicht waren verdwenen. Ze streek daarna met een zakdoek langs haar verhitte voorhoofd, waarop zich kleine transpiratiedruppeltjes hadden gevormd. Vervolgens liep ze snel terug naar de wachtkamer, waar haar collega’s met wie ze vanaf vandaag een maatschap vormde, bij elkaar stonden te praten over de open dag die zojuist was afgelopen.

‘Wat een drukte vandaag!’ hoorde ze Lieneke opgetogen zeggen.

Bas, haar man, legde zijn arm om haar schouders en beaamde die uitspraak.

Bas en Lieneke de Ridder zouden na dit weekend samen de huisartsenpost vijf dagen per week fulltime gaan bemannen. Joost van Empel had als fysiotherapeut de grootste ruimte tot zijn beschikking gekregen, omdat hij met allerlei toestellen moest werken. Psychologe Martine Bakker en maatschappelijk werkster Brenda Landman hadden elk de beschikking over een kleinere spreekkamer om hun werk te

kunnen doen. Op de voorgevel van het nieuwe gebouw was gisteren een bord bevestigd met de naam 'Medisch Centrum Het Klaverblad' erop. Voor de aanvang van de open dag hadden ze er gezamenlijk vol bewondering naar gekeken.

Brenda voelde diep van binnen gepaste trots in zich opwellen toen ze opnieuw beseftte dat ze het ontzettend getroffen had met haar collega's, met wie ze vanaf maandag in deze maatschap nauw zou gaan samenwerken.

'Zullen we samen nog een toast uitbrengen op onze nieuwe start?' stelde Joost voor, terwijl hij meteen vijf champagneglazen met bruisend vocht vulde.

Ze tikten hun glazen zachtjes tegen elkaar en lachten allemaal opgelucht, omdat ze de open dag als heel plezierig hadden ervaren.

'Op een succesvolle toekomst!' zei Joost.

Ze nipten alle vijf van hun glas.

Brenda zette haar glas daarna meteen weg. 'Sorry, collega's, een slokje kan beslist geen kwaad, maar de rest laat ik liever staan. Ik moet nog een halfuurtje rijden.'

Na nog wat gepraat over en weer bekeken ze gezamenlijk alle bloemstukken die in de loop van de open dag waren af geleverd. Diver-

se huisartsen uit de nabije omgeving en ook plaatselijke medische ondernemingen hadden zich niet onbetuigd gelaten. Hun felicitaties voelden aan als een warme douche.

‘We verdelen de stukjes eerlijk over alle spreekkamers,’ vond Brenda, en ze hielp de anderen een plekje te zoeken voor de veelkleurige bloemenpracht. Ook in de algemene wachtruimte plaatste ze twee planten. Haar eigen spreekkamer werd behalve door enkele bloemstukken ook opgesierd door een kleurplaat die op een prikbord aan de muur prijkte. Een kleurplaat van Robert, haar oudste zoontje van acht. Haar jongste kinderen, de tweeling Benny en Laura van vier, hadden met vingerverf hun best gedaan en allerlei getekende vormen met felle kleuren beschilderd. Dat kunstwerk hing naast Roberts kleurplaat.

Haar man, Arno, was vanmorgen bij de opening aanwezig geweest met hun kroost, net als familieleden, vrienden en vriendinnen van haar collega’s.

Haar pleegouders waren ook gekomen, samen met Eline, haar pleegzus en beste vriendin. De andere pleegkinderen, Kathy en Jeffry, hadden een grote plant laten bezorgen, omdat ze door hun werk verhinderd waren te komen.

Brenda's ogen gleden door haar spreekkamer. Maandagmorgen zou ze hier haar eerste cliënten ontvangen. Ze had al vier afspraken staan. De computer met de nog lege dossiers zou binnen niet al te lange tijd volgepropt worden met allerlei gegevens. Ze had zin in het werk dat haar nieuwe betrekking met zich mee zou brengen. Eindelijk was het haar dan gelukt: ze was voor zichzelf begonnen na jaren in dienst te zijn geweest van een ziekenhuis.

Voordat ze de deur van de spreekkamer achter zich dicht wilde trekken, bleef ze nog even staan kijken naar de gezinsfoto aan de wand, waarop ze samen met Arno en de kinderen stond af gebeeld. Ze hadden tijdens de bouw van 'Het Klaverblad' zo enorm met haar meegeleefd dat het haar enkele momenten diep ontroerde. Het waren echte kanjers, Arno en de kinderen. Wat dat betrof, was ze een buitengewoon gelukkig en bevoorrecht mens. En dat geluk zou ze zich nooit meer af laten nemen. Door niemand.

Arno stond in de keuken te koken toen ze thuiskwam. Hij glimlachte met een blik van bewondering in zijn ogen, terwijl Benny en Laura meteen op haar afstoven, zodat ze geen woord

met elkaar konden wisselen.

‘Mama, heb je mijn verftekening al opgehangen in je kantoor?’ vroeg Benny. Hij hield zijn hoofdje met donkerblond haar scheef. Zijn blauwe kijkers keken haar vol verwachting aan.

‘Het is ook mijn verftekening, hoor!’ gilde Laura. Haar helblonde haren waren bijeengebonden in een staartje. ‘Die hadden we toch samen voor mama gemaakt?’

Benny gaf Laura een ferme duw, waardoor zijn tweelingzusje op haar beentjes wankelde. Brenda greep Benny’s arm even stevig vast en waarschuwde hem ernstig dat hij moest opletten.

‘Straks doe je Laura nog pijn, en dat wil je niet, hè, Benny?’

Benny keek beteuterd. Hij was een echte wildebras, hield van stoeien en kende vaak zijn eigen kracht niet. Maar hij was dol op zijn tweelingzusje. Ze waren onafscheidelijk. Brenda en Arno hadden dagelijks allebei hun handen vol aan Benny. Nu gaf hij Laura snel een kusje op haar hoofd om het goed te maken en grijsde daarna naar Brenda. Ze knikte hem goedkeurend toe.

‘Jullie verftekening en Roberts kleurplaat zijn de mooiste cadeautjes die ik vandaag heb

gekregen.’ Brenda aaide de twee over hun hoofdjes. ‘Joost heeft ze voor me op het prik-bord aan de muur gehangen. Iedereen die binnenkomt, ziet ze meteen.’

‘Joepie. We worden beroemd, Laura.’ Benny stooft weg naar de speelruimte die in een hoek van de kamer was ingericht, en waar blokken, auto’s en poppen als een rommelig boeltje door elkaar heen lagen.

Laura volgde haar broertje op de voet.

‘Ja, jongens, ruimen jullie eerst maar eens op. We gaan over tien minuten eten,’ riep Arno het tweetal na.

‘Waar is Robert?’ informeerde Brenda, terwijl ze om zich heen keek. Ze miste haar oudste meteen.

‘Robert is met je ouders mee. Ze brengen hem vanavond tegen achten weer thuis. Dan drinken ze hier koffie mee. Ze zijn natuurlijk ook benieuwd naar het verloop van de open dag.’ Arno deed zijn schort af en trok haar in zijn armen.

‘Het was een geweldige opening, liefje,’ fluisterde hij in haar oor. ‘Je wordt warempel een echt carrièrevrouwetje, Ik ben vreselijk trots op je! Hoe is de open dag verder verlopen? Zijn je collega’s en jij tevreden met de opkomst?’

Brenda sloeg haar armen om hem heen en kneep haar ogen dicht. ‘De drukte en de belangstelling van de bezoekers was boven verwachting. En dat heb ik allemaal aan jou te danken, Arno. Jij gelooft in mij. Jij hebt me hiertoe gestimuleerd. Een man als jij moet nog geboren worden.’ Ze kuste hem op zijn wang en knipperde daarna een paar tranen van ontroering weg.

‘Dat verdien je, meisje,’ mompelde Arno na haar kus te hebben beantwoord.

Op het aanrecht begon een kookwekker te rinkelen.

Arno liet Brenda los, liep naar de oven en nam er een dampende schotel uit. Meteen daarna maakte hij aanstalten om de tafel te dekken.

‘Ik ga nog even snel iets anders aantrekken.’ Brenda liep de trap op naar boven. Ze wilde haar nette kleding liever niet dragen tijdens de maaltijd. Benny en Laura konden soms vreselijk knoeien met hun eten. En het gebeurde vaak dat ze daardoor zelf ook niet helemaal schoon bleef. In de kledingkast zocht ze naar haar favoriete spijkerbroek, en ze trok er een dun truitje met lange mouwen op aan. Klaar! Ze zag er met haar tweeëndertig jaar nog altijd uit als een jonge vrouw van vijftwintig.

Hetzelfde helblonde haar als Laura tot op haar schouders, lichtblauwe ogen, een goedgevormde mond, spierwitte tanden. Arno was twaalf jaar geleden meteen verliefd op haar geworden, herinnerde ze zich met een glimlach.

Brenda's gedachten gleden terug in de tijd, naar de periode dat ze nog studeerde en thuis bij haar pleegouders woonde. Ada en Wim Vesters, met hun kinderen Eline, Kathy en Jeffry, die al vanaf haar vierde jaar broer en zussen van haar waren. Ze hadden Arno warm onthaald. Met Eline, het oudste pleegzusje, had Brenda vanaf het begin een speciale vriendschapsband gekregen. Eline had haar altijd in bescherming genomen en zich net als paps en moeke om haar bekommerd. Ze herinnerde zich de dag nog dat ze in het warme gezin van de familie Vesters was gekomen. Daar was rust geweest en veiligheid. Vooral veiligheid. Die had ze nodig gehad. Daarom had de Kinderbescherming haar ook naar de Vesters gestuurd. Ze was er vanaf het begin een geliefd kind, zonder enig onderscheid met de eigen kinderen. Voordat ze bij haar pleegouders was komen wonen, had haar leventje er absoluut niet veilig uitgezien. Als ze het zich opnieuw wilde herinneren, kwamen de beelden weer naar boven, en ook het

afgrijselijke geschreeuw. Maar Brenda wilde zich liever niets meer herinneren. Op het moment dat ze bij paps en moeke over de drempel was gestapt, had ze de deur naar het verleden achter zich dichtgeslagen. Het was de enige manier geweest om te overleven en verder te gaan. Alleen op haar beide armen was nog te zien dat het echt niet alleen een boze droom was geweest.

Brenda streek zachtjes over de mouw van haar truitje en zag niets. De mouwen bedekten alle pijnlijke herinneringen. Een oplossing die ze zelf al op jonge leeftijd had bedacht. Geen truitjes, bloesjes of shirtjes met korte mouwen. Ze kocht alles altijd met een lange mouw. Haar armen waren zomer en winter volledig bedekt. Er mochten geen herinneringen wakker worden gemaakt. Dat stond ze zichzelf niet toe. En dat kon alleen maar als ze haar armen negeerde.

De tijd vóór haar vierde levensjaar had ze, voor zover dat kon, voorgoed uit haar geheugen gebannen. Nadat ze bij de familie Vesters was komen wonen, was ze uiteindelijk opgegroeid tot een gelukkige, zelfbewuste jonge vrouw. Op eenentwintigjarige leeftijd kreeg ze na haar studie een baan aangeboden in het streekzie-